

J. Estévez L.

DE IDA E VOLTA

POEMAS DE AMOR E DESTRUCCIÓN

VIAJE DE IDA E VOLTA

"Que no es fácil asumir que estés tan
/cerca
y al mismo tiempo tan distante,
saber que otros te nombran y tú existes
en una realidad que yo no alcanzo"

Ariadna G. García.

*LIBERATEMI il cuore
da questa assurda stagione d'amore
piena di segreti ricordi*

Alda Merini

j. estévez l.

PUNTO DE PARTIDA

¿Como explicar este empeño, disfrazados a meta e os camiños, eu sen seguro de vida?

Talvez unha flor impide ver o bosque de espiños, talvez ignore eu os lapotes do código de signos (a linguaxe duns ollos con sabor a chicle, o siseo nuns pés de bailarina...)

¿Que dispositivo embarga o itinerario ao mundo novo, que semáforo, que porta, que cordón policial, que discurso enreda se o meu amor, humilde planeta, xira e xira ao teu redor?

¡Ai, os camiños do amor que a miúdo conducen ao calvario!...¡Canto eu non daría, miña prenda, por ser Pablo Neruda ou Pedro Salinas para celebrar caricias de poeta no ceo da túa boca!.

Bisoño no destino que conduce as horas, só teño dúas mans para acariciarte, dous ollos para beberte, labios encendidos para bicarte, pálpitos, avenidas de pálpitos, meu ben...

Yo quisiera ofrecerte el mundo y no puedo.

"CHAMEI-TE PARA ME PERDER NOS TEUS CAMINHOS"
(Sophia de Mello)

**Confesión
e
demanda
de primeiros auxilios:**

As noticias que posúo da túa biografía son máis ben escasas: un ramallo de farrapos no buzón de voz, nada, un bocado nos tempos de fartura...As noticias son escasas pero non me preocupa.

O que si me preocupa, ¡e canto!, é a terapia para curarme de ti, o lume purificador para incinerar o teu sorriso caducifolio, que botón premer para desactivarte do meu destartalado corazón, o cordón umbilical a cortar para saír do teu círculo vicioso e voar en liberdade, que tecnoloxía usar para desintoxicar a pantalla do meu corazón electrocutado nas túas adherencias sibilinas, sen rodeos, cara a cara.

¿A cicuta...?

¡Vae victis!, miña ruliña. Un xa non é o que era, e a día de hoxe prefiro sobrepoñerme nos oráculos das tabernas, de ganchete dos espellismos e falando a soas co barullo das paredes (¡que lonxe vos fica o tempo da inocencia!).

Mais, nesta peregrinación ao víacrucis final cómpre comezar polas primeiras letras.

Vagabundo
no meu peculiar despiste,
naquel tempo
arrastraba eu os pés
polos camiños da noite
buscando como auga de maio
a quen escribir un poema
e apareciches ti,
como a tiro de pedra,
un encanto para min.

-Eu a esta nena non a coñezo,
mais o meu corpo treme
e a febre ilumina as penumbras.

*"Vê como o verão/subitamente/se faz agua no teu
peito/,e a noite se faz barco/e a minha mão
marinheiro"* Eugénio de Andrade.

Suspirando
polo boca a boca,
sotto voce a paixón regresa.

Dende a melancolía
das sombras, serpeando,
florecen ecos dun amor
que respira clandestinidade,
inventando hipóteses
para roubar a túa respiración de trigo.

En ton coloquial, naces dunha debilidade, coma
quen pilla un catarro por andar descalzo de
mañán sobre metáforas de orballo, asaltando
aromas nas páxinas dunha quimera (*todo me doía
de tanto como che quería*)...

...sería fantástico amor, ¡como non!, que, tal
e como canta Serrat, non perdesen sempre os
mesmos, que ti te deixases convencer e que
foses como eu te imaxino...

... as túas mans entre as miñas mans,
conxugando o verbo amar...

...carteiro en bicicleta, leva recados de
amor...

P Ó R T I C O

Confeso que teño os meus párpados de proletario
deslocalizado incinerados de tanto cortexarte
na voz da disidencia ¡ai, meu amor e castigo!,
inxectando busca e captura nos pentagramas da
melancolía, cosidos os meus ollos aos teus como
están.

Déboche miles de versos
que non
son quen de escribir,
débesme
séculos de caricias
que non
eres quen de concibir.

E non te teño,
meu amor,
e non te teño.

E non te teño
pero confío cegamente
na profecía que anuncia
a túa presenza espida,
grácil e virxe, coma
unha alfaia subversiva
navegando na brétema
do río Miño.

Neste páramo no que habito
invoco os teus labios
que residen nos meus ollos
como incógnitas,
para comezar a vivilos.

Invoco os teus labios
para non sucumbir
nos camiños do despropósito
(recollendo o eco dos días fríos)
e para non afogar nun vaso de auga...

...¡tremendo tanto amor como eu sinto por ti,
que nin cabe neste libro...!

...¡e ti que nin me prestas a mínima
atención!...

...outra cousa mellor para darche non teño, meu
ben...

O teu corpo
luminoso coma o sol
asoma entre as nubes
e
contigo
de pronto todo desperta na miña vida.

O soño que nunca ousara eu soñar:
un relax
por un mapa de perfumes e sedas...

Encendida en min a ilusión,
na euforia
reclamo o dereito
a comer a túa boca oceánica,
a beber a meniña dos teus ollos...

Corredor de fondo,
agardarei por ti.

*"Me encuentro con su ausencia donde quiera que
vaya". Javier Vela*

EXPLORACIÓN DE FRAGMENTOS

(breve aproximación a un pozo sen fondo:
paixóns que nin secan nin se poden lavar)
A C.F.

I

Ao lonxe, unha melodía
(sentinela de luz e calor)

Estudiaban na vella facultade,
universidade de Santiago,
cando foron adolescentes
expulsados por defender
a rebelión espiral do seu pobo
e o nirvana da inocencia rota.

Detido el e condenado, descansa
na tutela efusiva do discurso,
refuxiado na liturxia exquisita
do sublime espectáculo ritual.

Doctorado en feridas varias
é poeta importante
e un importante profesor de enigmas
e madrugadas, aprendendo a vivir
(¿a onde irán os soños, a onde irán...?).

Místico singular,
non abandona a protesta
nin a reivindicación da patria,
aínda que sexan poucos os que o comprendan
e menos aínda os que o aplaudan.

Daquela ¿lembras?
daquela amabamos a liberdade
pero gobernaban os das cadeas,
amabamos os soños ceibes...nos tempos
da miseria pensar estaba prohibido.

A nosa biografía
unha estrela que regresa
coma unha promesa na gaiola
dun verso mal vestido.

Tamén
amabamos os versos novos
e fusilaron aos novos poetas,
reclamabamos pan para todos...
¡eran os días dos fornos de bolsillo!

A nosa biografía
unha estrela que regresa
coma unha promesa na gaiola
dun verso mal vestido.

Amabamos a xustiza xusta,
si,
e os xuíces condenáronnos
por querer ser libres...
¡canto non amabamos
nos tempos do amor prohibido!

Perseguindo a túa santidade
tropecei
no arrabalde das túas caricias
co feliz misterio da carne.

Prendado,
ofrendei a precaución en sacrificio.

*No deixeis que descorche
ninguno de tus senos
o beberé su alcohol hasta embriagarme*
Ariadna. G. García

¿A que profesor de felicidade
debo eu pedir consello
para osixenar cada segundo
desta vida que vivo sen ti...?

¿A que pasantías debo asistir
para asumir con sixilo, con
estilo e medida, a desesperación
por non poder estar cada día contigo...?

¿Que tráfico de influencias
para saciar esta inmensa sede
no teu acuífero curativo...?

¿Como sosegar a nostalxia
que recreo inutilmente
unha e outra vez,
esa esponxa
tan inútil coma a inútil tristeza
nas tardes dun domingo de inverno ...?

(Admito
que non estou ben dotado
para converter a auga en viño:
non sei quen eres, non sei quen son...).

EXILIADO
DO
TEU
CORPO
E
ALGO
FALTO
DE
ÁNIMO,
AS
GRAZAS
DOU
POLO
AROMA
DAS
TÚAS
MIRADAS.

Foi na Rúanova onde transitamos as cordas
ambulantes da nosa furtiva guitarra, borrando
os graffitis dun amor fuxitivo que sabiamos
escrito palmo a palmo nas fronteiras do
abismo...

Cando me miras
son barco varado
a un metro da túa ternura.

¿Deixarás
que biquen
a túa boca
os meus poemas...?

Manco e cego como estou ¿como caligrafar (pagando o prezo que corresponda) nesta afonía que me domina, o inmenso arrebatado de pracer que aínda sinto cando penso en ti?

¿Será certo o que contan/cantan os TUGORES no seu disco *Jantar com inspirasao*: "*l'amor... tot el que m'agrada és possible*"?

... Con fervor para ti, aquela a quen tanto amei, a que amei desesperadamente, a que con todas as miñas forzas amei...

... aínda que inutilmente pretendía eu pacer no teu dourado santuario de luz...

... aínda que inutilmente pretendía eu abrir as portas para beber o elixir da túa xuventude en flor.

"Eres tan fermosa, eres tan irmá miña, tan irmá miña a vida, caeches do ceo, enches a miña alma ata o último recanto. Eres miña, sempre o fuches, a miña vida é completamente túa"

Fragmento dunha carta de
Boris Pasternak a Marina Tsvetáieva.

E coñecerte foi a orixe,
o meu país natal,
a explosión,
a vocación pola vida,
a fonte de todas as fontes
para a inmensa sede que eu padecía...

Para ti
construiría un palacio,
no patio fontes e palmeiras,
fincas con viñedos,
no horizonte o mar,
as gaivotas...

...¡e que nin sei
-escritor de minúsculas
en branco e negro que son-
do que eu podería ser capaz...!

¡Canto
eu non
daría,
meu ben,
por ser
museo
para
gardar
os
teus
tesouros
e
as
túas
labradas...!

Miña ninfa, miña prenda, meu caviar, na ilusión óptica o teu sorriso un precioso río de auga cristalina, tan inxenuamente hospitalario que ben merecerías o premio Nobel da ternura se o tal premio houber...esa ternura túa na que abrollan tulipáns e xacintos azul porcelana, amatistas color lila...

Os teus ollos son para min como as luces da madrugada, manantial de auga fresca para unha triste alma magoada, esta miña alma en pena...

¿Cómo dicircho...?

¿Qué será de min se non...?

*Yo también persigo el dulce amor,
el tierno amor para durmir al lado.*

Jaime Gil de Biedma.

DESTRUÍDA
A MURALLA DEFENSIVA,
O MEU CORPO ARDE
NA SOMBRA DAS TÚAS MUXICAS
¡AI DONA DAS MIÑAS RETINAS...!

TI ERES
COMA UN DOCE ATENTADO
PARA A MIÑA SAÚDE MENTAL...

... UN SABOR
A UVAS DE MOSCATEL...

...NOS DÍAS DE SOL
UN ATRACTIVO ASUBÍO
DE BURBULLA PRIMAVERAL.

Insensato de min,
chameite e non
respondiches,
non estabas,
e soñei e soñei...

E soñei
que na alcoba
as almofadas
resucitaban
as xeografías
percorridas
explorando
os nosos corpos
inmaculados...

¿O AMOR MOVE MONTAÑAS...?

Mercenario,
transito
por este atardecer
da miña vida
con certo nerviosismo,
mergullado
nun mar de dúbidas,
aterecendo,
indocumentado...

¿Como interpretar os signos?

¿Ser ou non ser?

É verán,
na praia os turistas
falando en portugués...

... ¡barquillos,
a los ricos barquillos!

... e ti,
meu banco de coral,
e ti que non estás aquí...

¿Deixarás,
Venus incerta,
que biquen
a túa boca
estes poemas...?

UN CORAZÓN
SOLITARIO
NON
É
UN
CORAZÓN
¿NON SI, DON ANTONIO MACHADO...?

¿Sabes, meu amor...?
Se te invento
(sen dispositivo intrauterino)
é para que comas no meu prato
e para que descanses na miña cama.

Se te invento é
(nin + nin -)
porque te necesito...

Quérote
"abandonado como los muelles en el alba",
remando no noso río branco e azul...

*Quérote como se quere cando
queremos moito*
Lupe Gómez

¡Que amencer tan lindo este de hoxe...!
¡Que día tan magnífico o que se presenta!

Sinto a imperiosa
necesidade de escribir
un poema
e
lémbrome,
¡como non!,
de ti
e
¿que mellor poema...?

Contemplo
o teu rostro
nesta luz
que brilla...

Ti aquí,
no meu corazón,
latendo,
ti
o meu corazón...

Reclamo

a liberdade para voar
nas secuencias azuis
da nosa marabillosa
película azul,
un delicioso capricho
con sabor a miradas puras.

Nesta declaración

-talvez demasiado tarde-
ti o meu poema,
un premio inxenuo
para a inxenuidade,
o culto en cada estrofa,
en cada verso ti,
mosaico de excelencias,
capricho da natureza,
depurada beleza,
exquisito relato sensorial...

Camión por esta rúa
San Roque
escoitando o palpitar
da terra que piso
e nela a ti escoito.

Extraordinario cromatismo
o das árbores outonais
para a efímera fortuna
do amante que fabula
ignorante da caída da folla...

¡Ouh que doces
os invisibles
caraveis vermellos
que hoxe che ofrendo...!

Neste sábado
que bonito estar vivo
e pola noite
escoitar a Mike Stern
no Círculo das Artes.

Que estupendo
é estar vivo
para pensar en ti
e
¿que mellor poema escribir

se nesta silente soedade
podo inventarte á miña maneira,
peleando por decantar
os adxectivos que se me negan...?

"Era tan fermosa como puiden imaxinala.

...

*Os ollos máis profundos que as profundidades
das augas tranquilas".*

César Antonio Molina

...mais,
eu podo asegurar que existes:
pola plácida calor do teu corpo,
porque eres cidade para vivir,
porto de abrigo,
despensa de aromas,
a monarca da miña república
e porque,
a pesar de que todo todo foi nada
aínda sigo pensando en ti
como o meu pan de cada día,
o aire limpo que respiro,
a deliciosa mazá madura,
a luz que ilumina
o último trago,
esa compañeira
para falar
a soas
coas mareas...
carrusel de perlas,
copa de trufas,
flor divina,
óleo,
poñamos por caso,
de Pablo Picasso.

"y yo te veo porque yo te quiero"
Claudio Rodríguez

Contigo,
miña encrucillada,
meu casus belli,
desenvaiñar o pecado
e pecar eternamente
e
sen
pedir
a
absolución
pecar eternamente
e durmir nas túas dunas,
meu doce caos adolescente...

Devezo
pola túa
humidade
de
froita
tropical.

Apetéceme
almorzarte,
xantarte,
merendarte,
a bicos
metrallarte...

... a
túa
praza
forte
sitiar...

Ti eres para min gloria bendita,
deliciosa música para desaparecer dentro,
ouro rubí prata esmeralda,
tecla de piano que fecundas
mimosa azalea rododendros...

Nos áridos agostos sen ti
o teu retrato vaso de auga fresca,
repertorio sinfónico de amenidades
non apto para todos os públicos,
pero tamén manantial de tristeza...

Meu bolero de perdición,
meu cruceiro de luxo,
meu máis alto galardón,
do xaneiro a camelia en flor,
rio desbordado de seducción,
meu sustento,
coroa corola canción...
nunca auga da túa fonte probei
nin fío de saliva da túa boca.

¡Ai, ai de min,
meu doce pecado imposible!

¿Por que será
que me gustas tanto,
mesmo ata o delirio...?

¿Pola estética
da amena estampa
que a miúdo pos en escena...?

¿Polo teu carisma
de serea marabillosa...?

*Y no quiero ya otra cosa
más que verte a ti querer.
Pedro Salinas*

¡COMO TE BOTO DE MENOS!

Atrapado como estou
por un golpe de amor
a corazón aberto,
a voz perdida,
a palabra ensumida...
¡como te boto de menos, meu amor!

Hai un segredo
incoloro
na cervexa que tomo
e no mercado negro
este amor á deriva,
as frías rochas
do desencanto...

...eu no vaso e a pique
de perder o rumbo
do teu porto de abrigo...
...un monólogo violeta
na miña triste alma de blues
que se reivindica
na engaiolante voz de Eva Cassidy...

¡Canto e como te boto de menos!

Miña prenda,
a paixón máis dura,
a que arrasa a calma,
sufrir a distancia
portadora
dun virus que medra
coma unha mancha
de humidade nas paredes
da miña alma.

A distancia,
un apagón
de lenta dixestión.

É noite pecha
e a angustia rebota
na ousadía
da extraña vontade de perdurar
na busca da túa ribeira...

Mais, o paso inexorable do tempo
impide escapar da voracidade
dos anos, aves de rapina...
¿Como deter o reloxo?

Mírame, por favor.

Falo coma un vencido:
a voz baixa,
a cabeza agachada...

E mírame
coma a un perdedor
anestesiado e na desventura.

E non me reprendas
se creo en ti.

Non
me
reprendas
se nesta
primeira
edición
desprezo
a moderación,
esgrimindo mil razóns
para paladearte,
para saborearte despacio
como se saborea un bo viño,
un gran reserva,
a pequenos grolos.

Non me reprendas

nin me chames a capítulo
se coa língua por pincel
soño con vernizar
os teus orificios,
os teus vales e montañas,
o teu corpo todo, todo...

Cada vez
que te vexo
meu amor
é coma a primeira vez:
refuxio
para
a fugacidade
dos espellos,
eses inimigos
que me sacan as cores...

Cada vez
que te vexo
vexo
a beleza
en ti
encarnada,
as xemas
dos meus dedos
polo teu corpo...
...nin creto dou
ao que os meus ollos ven.

Ti,
si,
ti
eres
para
min
a
máis
linda
de
todas
as
madrugadas...

... meu pube imposible.

Como seiva xove
corres
polas miñas arterias
levando
un sopro de vida
a este corpo
que declina
na corrosión dos anos.

¿Cómo eu facer para reter
a túa beleza,
a túa exquisita ambrosía...?

COLAPSO
(prognóstico reservado)

Víctima
do
teu
lindo
sorriso,
cálido,
sensual,
non
podo
sobrevivir
inmune
no repertorio de excusas...

*No hay mayor impotencia
que compartir contigo un mismo tiempo,
la luz, el aire... todo
menos un mismo espacio.
Ariadna G. García.*

Lugo,
amor,
ti paseando a Muralla,
eu
aí,
coma quen di
á volta da esquina, alerta,
velando armas e soñando coa felicidade...
¡e mira ti as tonterías que se me pasan
pola cabeza e as cousas que acontecen na vida!

Tiñas o costume
de recobrar os amigos da infancia
-eu non reparara, blindado como estaba
no vello idioma da mocidade-
e tiñas cobiza das luces,
medo a saltar sen mirar
-para non perder o significado, dicías-,
e non agardabas polo insomnio
instalado na fatiga dos colegas
e na conciencia dos fracasados.

Mentres eu na UCI
contabilizaba
perdas e ganancias
da obra da miña vida
-contento coma cando de neno
facía coa miña navalla
rodicios da raíz do nabo
para xogar aos muíños de auga

nas congostras da aldea
(hoxe mero resplandor da inocencia
abandonada)-, mentres contabilizaba,
un violín soaba e eu soñaba que nós-os-dous
(*¡por favor, que este momento nunca acabe...!*),
...soñaba que nós-os-dous, unha lixeira brisa,
collidos-das-mans... Hai días nos que...
¡que insaciabes as cartas que a imaxinación
me xogaba!

Na televisión informan de cambios
pero da cerna nada nada cambia.
A intolerancia de funeral en funeral
(*funciona/los hicimos mierda: unha reflexión
sobre a Guerra do Golfo, de Harold Pinter*).
A intolerancia -ave fénix que entra
polos ventanais, sen epitafio-,
a intolerancia, en plena recreación:
*Las bombas estallan/Las piernas estallan/Las
cabezas estallan/Los brazos estallan/Los pies
estallan/La luz se apaga, Harold Pinter...*

O que trato de dicirche
é que estás anclada en min,
e que teño triste o corazón.

Nesta historia tamén florecen, firme que é a
sentencia, cicatrices (herencia de promesas
rotas), olor a renunciadas secretas e áridas
músicas nun ramo de lilas murchas.

A dicir verdade,
nesta historia
navego a dez graos
e unha palabra
de latitude
do teu amor.

Navego,
amor,
cohibido,
amordazado
en corsés
de censura mental.

*Pondré mi oído en tu cuerpo.
Podré mi verso en tu oído.
Pondré tu cuerpo en mi verso.*
Aurora Luque.

¿Talvez,
princesa,
teña eu que pedir permiso
para pensar en ti...?

¿Talvez
por querer
descansar
na ternura
do teu meloso
arsenal de caricias...?

Sei que ti eres para min
un etéreo camiño sen meta,
inalcanzable sabor de poros,
a ecuación por resolver...
talvez unha ilusión sen futuro,
talvez unha causa perdida...

¡Abre,
amor,
as túas veas
para eu beber, para eu vivir...!

¡Ai
que fermosura
a do lume que zuga
o zume dos teus beizos!

¡Abre,
amor,
as túas veas
para eu beber, para eu vivir...!

Dame un horizonte,
o teu horizonte
que chegue e se quede.

E o teu amor.

Dame unha esperanza,
unha ilusión para vivir...

*Recibe este amor que te pido.
Recibe lo que hay en mi que eres tú.
Alejandra Pizarnik*

PRANTO DE ADÁN SEN EVA
OU
A MAZÁ PROHIBIDA DE CÉZANNE

Tan
famento
de ti,
tan famento
que devorar
a discreción
a túa boca,
eis
a miña aspiración...

¡Tan famenta
da túa boca
a miña boca
estaba,
suspirando
pola chamada
abrasadora
que nunca chegaba...!

¿Escribirei
algún día
ese poema
capaz de abrir
de par en par
as portas
do teu corazón,
pechadas
como están
para min
a cal e canto
e con sete chaves...?

*Mujer de hermoso ornato, te persigo
en la noche, a duras penas te persigo
aunque en vano lo haga.*

J.M. Caballero Bonald.

¡Canto
eu non daría
por atrapar
uns gramos
de xuventude
para vivila contigo!

¿Serei capaz
de perdonarlle
ao tempo
esta tremenda
diferencia
de anos
que nos separa...?

¿Que podería eu facer
para deter o tempo
cando estás comigo?

¿Como prolongar
o sabor dos teus bicos
a mazá madura...?

Esa beleza túa,
tan xenerosa,
que se supera
na súa mestizaxe
¿será talvez o pretexto
para a páxina en branco,
esa páxina que nunca escribirei...?

II

Ao principio foi o verbo
(escaramuzas).

Logo, a catarse do que puido ser e
non foi.

*Ojalá y te borraras de mis sueños, ojalá y se
me olvidara hasta tu nombre*

-- "Hay demasiado ruido en los años
hambrientos", dixeches.
-- "Deixa que regrese á suor da terra.
Aquí non hai sitio para todos e menos para os
pobres", díxenche.
--"Estoy por encima de la lucha de clases...".

De pronto ¿lembras?
abrazamos das lecturas a da derrota,
preparamos mil escusas convencionais
e apagamos o perfume da aurora.

De repente ¿lembras?
fusilamos a maxia e a ternura
e recuperamos do faiado as maletas
para os estragos das atuadas apertas...

As preguntas obsequiaron desvaríos
nas finas perlas que nos reprochamos...

Insuflados de desidia, solemnes
pechamos as portas das nosas almas,
nas facturas do autismo extraviadas
(¿a onde irán os soños, a onde irán?).

"TE RECUERDO COMO ERAS EL ÚLTIMO OTOÑO"
eterno aspirante á túa compañía
nos días de asfalto, libros e viño tinto,
alimentando a soedade e a melancolía.

Sentado no meu triste corazón escondido,
descalzo de palabras e amontoando
os bicos do fracaso, a desolación e
os coitelos da noite que me van destrozando.

*Vivir sin ti vivir, estarse muriendo sin morir,
estar sin ti estar, estarse muriendo sin morir*

¿Cómo amarnos
nas mentiras dos escaparates,
sen pagar impostos pola tristeza...?

¿Como amarnos na desidia,
na falta de correspondencia,
espectadores que somos de nós mesmos...?

As malditas cifras que nos separan
¿cómo amortizalas cando a brétema
e os fogos de artificio
apagan a música das nosas palabras?

¿Descalzándonos dos reparos
e do rescoldo das tempestades?

¿Recuperando a convivencia...?

¿Como salvar o espolio...?

NON SEI VIVIR SEN TI.

Pero si sei
que
para
min
o único
futuro
posible
contigo
é o imaxinario,
catando despacio
o néctar das cinzas
nos días nubrados
e aboiando no lamento
do querer e non poder.

Esfiañado o corazón
como teño, só me resta
saborear nas chagas
o lique da nostalxia.
Non hai escapatoria.

¡Que colleita de desamor...!

Avanza o outono, a caída da folla,
esta agonía sen fin...

O desamor, brutal amputación.
Lois Pereiro

Entraches na miña sacristía e deixáchesme
as alforxas cheas de puntadas, o corazón
amputado...Entraches coma unha tormenta de mar,
un volcán en erupción... Malferido abro os
ollos e vexo a miña desconcertante indecisión:
¿vivir na resaca do que talvez nunca
existiu...?

Furgando na hecatombe imploro, poeta
amiga, a complicidade do teu nome para encorar
o aroma transeúnte do seu nome:

Vivir lo que no existe

...

Queda un itinerario de preguntas.

Carmen Rubio

Nesta sanatorio siquiátrico, sempre
podería quedar a amizade íntima daqueles días
felices, tamén a ilusión de calendarios máis
propicios para desintegrar os ecos e ocos da
partida e non só o reverso da moeda, os
vahidos, a resignación por compañía, un
obsesivo corazón de ocasión...

Aquí e agora,
petrificado como estou
pola beleza dos teus ollos,
¿quen me salvará da túa gruta
que aínda me inunda de gozo?

De paso,
turista que fun no teu amor,
confeso que me perdo nos afluentes.

A porfía por arrincar
a raíz do teu corazón
do meu corazón
retórcese nas úlceras
dun esforzo inútil...

Vendo as ruínas...

¿Que podo agardar das luces constipadas
do novo día, nun leito frío e sen ti?
¿Un mero plaxio e un mollo de blasfemias?

Pregunto e adrede non respondes...
¡eramos e somos tan diferentes...!

O noso non é un bo plan, meu ben.

Errante no meu propio fracaso (esta demolición descontrolada), fracaso que me empeño en calcar un día si e outro tamén, a verdade é unha balada de indefinicións: *amor ideal ¿anguía escorregadiza?; amor real, en carne viva ¿rezar para non tocar fondo...?.* Despistado como estou nos fotogramas da miña vida, no canto de actor principal interpreto o papel dun extra secundario, tunante en tránsito polos cascallos en sepia da propia historia en sepia.

Farto de tantas limitacións para amar e ser amado (esa impotencia dos bicos que nunca chegarei a darche), cuestiono a fotosíntese da canción melancolía, mendigo o éxito do EXIT para desertar da vida e ser, por fin, un digno protagonista no territorio do desencanto (o mellor postor para a traizón).

Ao fin, neste deserto, ti eres como area entre os meus dedos, area que se escapa... nada.

O diagnóstico non ofrece dúbida: estou clinicamente tóxico (no despropósito exerzo de piloto nun catálogo de improperios), esborrallado, perseguindo cada segundo tempos de miseria, lugares sen nome...Sen oficio nin beneficio, obstruído teño para sempre o camiño do regreso.

O barco sen tripulación ¿a onde ir, cando atenaza o medo a tocar o ceo...?

¿Onde os soños que se nos foron indo na espuma dos disimulos que tecemos, mentres a vida avanzaba en serio e a cara descuberta...?

Perdin a renda dos intervalos entre o non-ser e o que eu quería ser e na travesía gobernou unha vizosa colleita de incertezas.

¿Para que contarche agora que houbo unha vez un resplandor de azaleas no meu voo ferido se neste do amor viaxo de polisón?

As faíscas son efímeras e tamén as fantasías, as estelas (tamén as eruditas) extínguense e o bater de pálpebras ríndese ante as evidencias.

No éxodo musito adiviñanzas para alumar a procesión de ruínas, pero o que hai é o que hai...

...¡e pensar que ti fuches para min un paraíso de paz, pan e amor...!

Talvez non compense tropezar con estrépito no estupor nin magnificar as suposicións.

Para vencer ás chispas dos ollos que nos friten ou para derrotar aos corazóns frigoríficos que nos conxelan, cómpre asinar un complot coa intelixencia (nos momentos de apuro único salvoconductor)... para soltar lastre.

A verdade, estamos aquí de prestado e por iso, aínda que só sexa por iso, é mester fumar cada día con fruición, ao límite do posible, para non perder ese lugar seguro que chamamos equilibrio.

Contan os avezados,
os vellos do lugar,
que o tempo
é o mellor quirófano
para exorcizar
os tempos de tristeza
e fracasos,
para os tempos de renunciadas,
de baleiros, naufraxios
e para as anédoctas banais.

¿Por que comerme entón o tarro
desta maneira...?

¿O amor non murcha coa ausencia?

Fomos dous estranxeiros
que non sabiamos a onde ir,
perdidos nos litixios
que disfrazamos de cordura,
acunando o equilibrio
en latas de conserva.

Coreografía de portazos...

Venerable rostro
da miña desventura,
ao final ¿que permanece...?

¿Talvez
unha gripe mal curada...?

¿Talvez o desdén
das coartadas...?

O veredicto é implacable:
nesta historia
na que non saíu o sol,
os infractores somos nós os dous:
eu e a túa ausencia.

*De ti quien me salvará
entonces, dolor inmenso*
Luisa Castro

*"Lloro ángel mío como un caballo joven
que huye de su sombra*

(...)

Oh gota de fuego, muchacha secreta

(...)

*... en el aire has entrado
como una hebra de luz en mi corazón.*

(...)

Lo que recuerdo es bello"

Juan Carlos Mestre.

Porén,
e
por
máis
que
o
intento,
non sei
despedirme
de ti.

Deberíamos
falar
pero...

...non te vaias,
por favor...

...xa sei
que partín demasiado tarde
na túa procura e que...

... se a vedes por aí dicídelle
que a ando buscando en todas as pupilas...

Amor,
ave de rapina
que amputas as pupilas...
Estou por agarrarte, palabra
perversa, estou por agarrarte
e afogarte con estas mans,
retorcerche as vocais, con raiba...

...moribundo como estou,
enfermo de amor,
miña adelfa:
¿cando abdicarei
da túa ausencia e botarei a andar...?

*No olvides que tenemos
una cita
más allá de las sombras*
José Corredor-Matheos

Eu ben sei
que non podo
ocultar
tanta tristeza
como herdo
desta utopía
estéril
que foi
a de querer-te
máis que a min mesmo,
eu ben o sei, pero...

Caín na trampa
e desfilan feridas
e nas fendas supuran
augas turbias, adversidades,
infortunios e saudades...

Pero chega a hora
da insubmisión, a hora
de galopar na rebelión,
recuperando algo de vida.
A hora de pasar páxina,
de queimar o billete de ida,
de mercar o billete de volta...

Transeúnte
que fun
polo teu amor,
nunha misión imposible
repaseite
de pés a cabeza, meu amor.

A fortuna
non me acompañou
no campo de batalla:
a victoria foime negada
e
os orgasmos sen bandeira...

Terrible
o
espolio
na alborada:
afogando as bágoas
en vasos de coca-cola
e ron habana
perdín a túa beleza
e os teus fermosos seos
escaparon da miñas mans
como pombas en desbandada.

Non había razóns de peso
para a derrota.
Non había razóns
pero talvez bombas,
disparos,
versos eléctricos, ortigas
que medraban na desnutrida soedade,
escorregando perfidia polos labios
e
simplemente
ou
talvez porque
os nosos corazóns aínda estaban moi verdes.

Porén
sempre
quedan
momentos
inesquecibles,
marabillosos banquetes...

En
Lugo
tamén
vai sol
e
as
ilusións
seguen,
díscolas,

aínda que este río
non se detén dúas veces
na nazón de Breogán.

Boas noites,
meu fugaz paraíso perdido,
moitas grazas por ser.

Nacín nun tempo equivocado
e son unha cifra equivocada...

Na república do amor
a bolsa teño baleira
de maneiras para quererte.

Perdín o brillo dos teus ollos
pero quero vivir ¿sabes? quero vivir...

Adeus...
Nos meus puños foron morrendo os soños
-crime perfecto no bosque de Lugh-
mentres agardaba o coche de liña,
sen mochila,
para viaxar a ningures,
alí onde o tempo se pon a durmir,
orfo, sen amiga.

Non te preocupes meniña,
non hai paxaros no niño
para prostituír

e prometo poñer fin ao asedio,
sen compartir a decepción
fermentada nas metáforas dos días grises...

O aeróstato pinchou
planeando
camiño de Compostela
e regresei a pacios
-o meu campo da estrela-,
faleiche de castelao
amor
e non me entendiches,
cónteiche caen bombas
sobre Bagdad, hai nenos
mortos, a centos,
e ti *"qué pena, tan pequenitos..."*
e os segundos foron séculos,
chovían croios como metáforas,
mellor nin o toques,
baixo mínimos,
noqueado,
nada que facer,
ti a tese
eu a antítese (ou viceversa)
e sen posibilidade de síntese
e calo...
¡somos tan diferentes...!

Estando tan cerca
¡estamos tan distantes...!

...e rompín a chorar
e abandonei a idea

de volver a empezar...

Comesto da morriña,
a mirada asasina,
decadente, displicente,
desprovisto de significado...

Para non seguir asañándome
comigo, quero crer
que ti eres unha ordinaria,
unha persoa vulgar,
unha simplona, unha paifoca,
unha superficial, unha mediocre,
aduladora do prestixio convencional,
abstemia na cultura
(a túa cultura: "chiflada
por los trapitos"), carne de culebróns,
víbora, cotilla, cretina,
un feixe de toxos, unha xesta,
un rabaño de apatía (nada transgresora:
como il faut), insubstancial,
un xoguete infantil,
unha xudas contando as moedas
de prata (femme fatale, querendo
voar alto pero con chumbo nas alas),
unha pura sangue
da insensibilidade (a sensibilidade
na sola dos zapatos), un avión baleiro
tan triste coma unha fábrica
abandonada, unha aldea deshabitada,

unha casa sen tellado,
unha funcionaria
deprimente e deprimida
a fotocopia dun paxaro
triste en tempo de inverno...
quero crer, quero pensar
nunha caravana de insultos,
quero nesta deriva...

*¿Serás amor,
un largo adiós que no se acaba?*

Acurralado como estás,
prepárate amigo
-a min mesmo falo-
para zarpar rumbo
ao misterioso mundo
daqueles
que aman sen ser amados,
esa escola compartida
por poetas malditos,
suicidas extramuros,
confidentes extraviados,
oblicuos, tépedos derrotados
da imposible permanencia do fado.

O que ben amas...Melancólica sombra
en góndola polas brétemas do Miño,
un fermoso ramo de lilas...

Para as fendas do corazón
non serven parches de aire.

Descarto a idea
de regresar
de xeonllos
na cabeleira
do vento.

En todo caso,
e se ti consentes,
que me enterren
nas trenzas
do lindo sorriso
que debuxaron os teus labios...

Por certo,
-e non esquezas
isto nunca,
por favor-
hai que amar,
amar e amar,
perdidamente
e con loucura,
a tope,
que os tempos
das lástimas
precipítanse
nas entrañas
das sombras
que avanzan.

Hai que amar e amar
antes de que os anos,
astutos, brutos,
e antes de que os remorsos,
rudos e bruscos,
nun enredo de rodeos
presenten como conclusión
o definitivo,
ese infinito silencio que axexa,
furtivo cazador de torsos.

Cando esteas absolutamente convencido de que para ti todo está perdido -ese gran amor da túa vida- pecha os ollos, deposita o ruído de norte a sur e nada de lágrimas (nesta vida estamos de paso, somos inquilinos e non paga a pena...)

A incomunicación roeu
nas miñas entrañas
coma unha queimadura de segundo grao
(¡que duro este deserto glaciado
despois de quererte
tanto tanto como te quixen...!).

A pesar de todo, xúrocho,
a pesar de todo ¡todo foi tan bonito...!

*"SABRÁS que no te amo y que te amo
puesto que de dos modos es la vida,
la palabra es un ala del silencio,
el fuego tiene una mitad de frío"*

PABLO NERUDA

*"Eu era libre e ti escrava.
Eu caín na escravitude,
ti recuperaches a liberdade"*

AL-BUHTURI

Quero escribir: *cando ames a outro, pero...*
(non estou limpo: xogo coas cartas marcadas...)

¡Horror vacui!
"Mi alma no se contenta con haberla perdido"

Quero escribir: *cando ames a outro...*

Inútil martirio o que segue á derrota: ti nacida para ser libre, eu suspirando inutilmente polo mando a distancia da nosa historia en declive.

Quero escribir: *cando ames...*

Detective en amarguras, non souben descifrar as marxas do teu silencio nin os recantos dos rumores nas nosas soidades periféricas...

Quero escribir...

A decepción deslízase na órbita e sei de penitencias e abandonos, contemplando impotente como o proceso do noso despezo avanza, imparable, en caída libre...

¿Que importa a vida cando ti non estás aquí, comigo...?

RESCOLDOS NO MASTÍN LEAL

*"Se van las últimas luces
y acaba la función..."*

¡Estes meus torpes beizos
que descarrilan nos versos...!

Se algunha vez
me quixeches
¿por
que
aproveitas
para traficar
cos meus sentimentos
en bancarrota...?

Atrapado
na túa cruel beleza
(os días camiñan veloces),
acepto,
lívido pero con sosego,
a influencia adversa
dos astros,
a perda de afecto.

Talvez por iso,
en discreta vinganza,
ámote
pro-fun-da-men-te,

intimamente,
ata perder a liberdade,
a ti encadeado eternamente,
malogrando as horas a punto de partir.

Por certo,
e para que os soños
non nos morran nos brazos
nin os abrazos nos nosos pasos,
convén impugnar
as máscaras puritanas,
pulverizar os chismes,
desintoxicar as pupilas
dos outonos sombrizos,
escanciar o magnetismo
da cor azul e rosa das lilas
e regresar ao niño
compartindo
nos
ollos
un ramo
de oliveira...

Este breve poemario que tes nas túas mans, lector, non é senón a botella que pousei no incontrolable mar da imaxinación con apuntes extractados dun amor non correspondido, talvez nun van intento de porme en paz comigo mesmo.

O amante que asina, lobo solitario, de hábitos nocturnos e triste destino, no axuste de contas laborou con ansia para unha longa viaxe polo mapa máxico da inconsistencia.

De entrada pagou o tributo do biógrafo diante da liña en branco, de saída...

"Se lo he contado a ustedes porque sólo olvido lo que soy capaz de escribir. Disculpen el atrevimiento". Juan José Millás.

O único obxectivo que guía a este libro é que ti non existas para min como eu tampouco existo para ti (no teu futuro non se vislumbra o meu futuro).

Cando un amor esmorece imponse sobrevivir, con ou sen manual de instrucións pero sobrevivir, coller o temón da vida e sobrevivir neste parque de atraccións sen sentimentos, neste mundo de corazóns de quita e pon, para non ser só a memoria do que perdemos...sen tirar ao cubo do lixo a admonición do poeta Ernesto Cardenal: *"La que más quisiste y no te quiso/ quiera o no quiera estará unida a ti"*

NA ABSTINENCIA

¿sempre a terei que levar comigo...?
¿será ela o opio do meu alelado corazón...?

Penso que debo
baixar da nube,
abandonar
o castelo
encantado,
se quero redimirme
e non pagar o prezo
dun permanente presidio.

O amor é un crime no que ademais do autor
sempre é imprescindible un cómplice...

...teño que saír de ti...

¿Como escribir o epitafio para un adeus
que nunca se acaba...?

¡Unha tila, por favor!

FIN

Agradecemento: dun xeito moi moi especial a
Rebeca pola súa soberbia aportación: ¿acaso é
ela o único garavanzo do cocido...? Obrigado.